

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven.

Fremsat den 21. oktober 1969 af *Ømann, Poul Dam, Aksel Larsen og Arne Larsen.*

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten, jfr. lovbekendtgørelse nr. 424 af 19. december 1968, som ændret ved lov nr. 19 af 24. januar 1969, lov nr. 104 af 29. marts 1969 og lov nr. 326 af 18. juni 1969 samt ved lov nr. 191 af 31. maj 1968, jfr. lov nr. 121 af 29. marts 1969 og lov nr. 130 af 29. marts 1969, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 14 A, stk. 4, indsættes som nyt stykke:

„Stk. 5. Over- eller underskud af de i stk. 1 og stk. 2 omhandlede egne boliger nedsættes,

før de medregnes i den skattepligtige indkomst, med $\frac{1}{10}$ for indkomståret 1970, med $\frac{2}{10}$ for indkomståret 1971 og så fremdeles indtil indkomståret 1979 og derefter, hvor intet over- eller underskud vil være at medregne.“

2. Efter § 16 D indsættes som ny paragraf:

„§ 16 E. Renter af gæld, optaget efter den 1. januar 1970, kan alene fradrages i den skattepligtige indkomst i det omfang, lånet er optaget til brug i den skattepligtiges erhvervsvirksomhed, jfr. dog § 14 A, stk. 2.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget tilsigter en skattemæssig ligestilling af ejere med lejere gennem afvikling af skattefordelene ved egne boliger over en 10-årig periode og en tilsvarende afvikling af beskættning af overskud på sådanne boliger, således at skattelovgivning efter periodens udløb er neutral over for valget af boligform.

Ligesom boligudgiften henhører renter af privat gæld systematisk til privatforbruget. Lån i egen bolig er principielt privat gæld, og den skattemæssige behandling af egen bolig hører derfor nøje sammen med spørgsmålet om fradrag for renter.

Det er derfor foreslået, at fradraget for private renter ophæves for lån optaget efter 1. januar 1970, idet dog renter af gæld i egen bolig omfattes af den 10-årige afviklingsperiode.

For anden allerede etableret gæld indebærer forslaget fradrag af renter i hidtidigt omfang.

Ud over ønsket om at tilvejebringe skattemæssig ligestilling med hensyn til boligudgiften og afskaffe traditionelle, men derfor ikke mindre urigtige prin-

cipper for opgørelsen af den skattepligtige indkomst og det private forbrug, har følgende hensyn været bestemmende for forslagets udformning:

1) Skatteforholdene for ejere af egen bolig er uhyre forskellige, idet hovedsagelig gældsbyrden og dermed rentebyrden er udslagsgivende for det skattemæssige resultat. Derfor er en forhøjelse af lejeværdien, beregnet som en procentdel af ejendoms værdien, ikke nogen farbar vej. En forhøjelse til en værdi, der ville svare til markedsværdien, ville tvinge et stort antal familier fra hus og hjem. Derfor er det ikke blot principielt rigtigt at forlade det nuværende kunstige ejendomsregnskab, som præmierer gældsstiftelse og fremmer inflation, men en løsning via lejeværdiens forhøjelse ville nødvendigvis besværlige kompensationsordninger for store grupper.

2) Skattefordelene er ikke alle indhøstet af de nuværende ejere, men allerede betalt til sælgerne i form af højere ejendomspriser. Det ville derfor være urimeligt over for ejerne at afskaffe skattefordelene